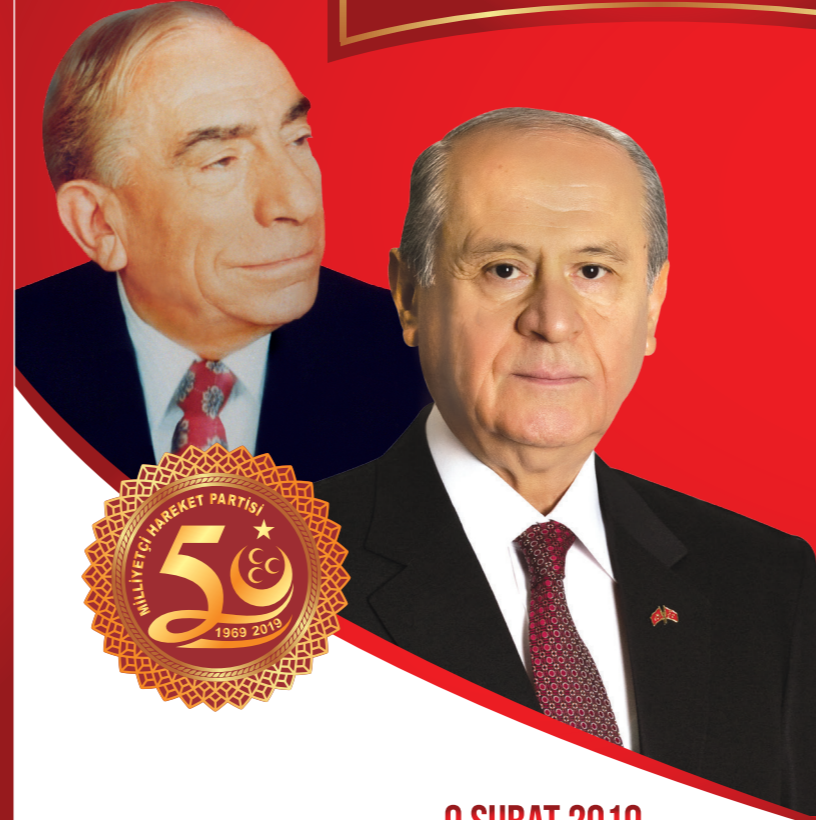

*Bir sevdadır bizimkisi, seveni fani, sevileni baki, sevgisi ebedi.
Bir heyecandır bizimkisi, tutkusu eksilmeyen, duruşu eskimeyen, başı eğilmeyen.
Bir inançtır bizimkisi, ümitsizliği silen, yılgınlığı sindiren, çileyi söndüren.
Bir destandır bizimkisi, Ötüken'de yeşeren, Söğüt'ten tüten, Adana'dan yürüyen, Ankara'da yükselen.
Bir kahramanlıktır bizimkisi, karanlığı yaran, korkuyu yenen, korkulukları yere seren.
Bir ruhtur bizimkisi, bengü taşlara kazınan, beka diye yazılan, birlik ve kardeşlik diye anılan.
Bir ülküdür bizimkisi, gözünü Kızılelma'ya çeviren, gönlünü Turan'a veren, Türklüğün gururunu İslam'ın ahlakıyla birleştiren.
Bir ömürdür bizimkisi, yarım asrın kucağında, imanın ocağında, irfanın yuvasında nice Türk ve İslam asırlarının miras ve emanetlerini fedakârlıkla buluşturan.
Bir şehadettir bizimkisi, gideni bitmeyen, öleni bulunmayan, azmi budanmayan, kara toprağın bağrına kefensiz uzanıp anıt gibi arşa tutunan.
Bir duadır bizimkisi, kınalı elli anaların, al yazmalı bacıların, alnı açık babaların, ak saçlı dedelerin, bağı yanık ninelerin dilinden pare pare dökülen.
Bir davadır bizimkisi, İlay-i Kelimetullah hedefiyle nefes alan, âleme nizam verme haysiyetiyle nefisleri aşındıran.
Bir dilektir bizimkisi, mukadderatı kavrayan, mukaddesatı kuşatan, muzafferliğin ilhamıyla kıtaları aştrın.
Vazgeçilmez bir yemindir bizimkisi, çiğnenmeyen, çiğnetilmeyen, unutulmayan, asla da unutulmayacak olan.*

Devlet BAHÇELİ

BİR ÜLKÜNÜN PEŞİNDE 50 *göl*

9 ŞUBAT 2019
ADANA

VAZGEÇİLMEZ YEMİNLE

50
yıl

9 ŞUBAT 2019
ADANA

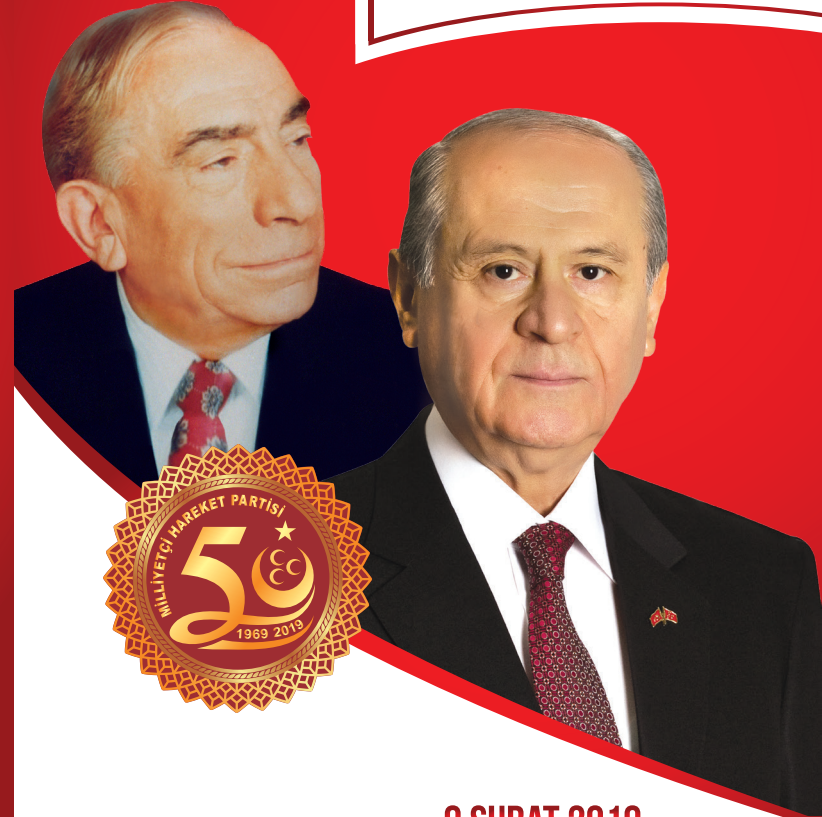
*Bir sevdadır bizimkisi, seveni fani, sevileni baki, sevgisi ebedi.
Bir heyecandır bizimkisi, tutkusu eksilmeyen, duruşu eskimeyen, başı eğilmeyen.
Bir inançtır bizimkisi, ümitsizliği silen, yığınlığı sindiren, çileyi söndüren.
Bir destandır bizimkisi, Ötügen'de yeşeren, Söğüt'ten tüten, Adana'dan yürüyen, Ankara'da yükselen.
Bir kahramanlıktır bizimkisi, karanlığı yaran, korkuyu yenen, korkulukları yere seren.
Bir ruhtur bizimkisi, bengü taşlara kazınan, beka diye yazılan, birlik ve kardeşlik diye anılan.
Bir ülküdür bizimkisi, gözünü Kızılelma'ya çeviren, gönlünü Turan'a veren, Türklüğün gururunu İslam'ın ahlakıyla birleştiren.
Bir ömürdür bizimkisi, yarım asrın kucağında, imanın ocağında, irfanın yuvasında nice Türk ve İslam asırlarının miras ve emanetlerini fedakârlıkla buluşturan.
Bir şehadettir bizimkisi, gideni bitmeyen, öleni bulunmayan, azmi budanmayan, kara toprağın bağına kefensiz uzanıp anıt gibi arşa tutunan.
Bir duadır bizimkisi, kınalı elli anaların, al yazmalı bacıların, alnı açık babaların, ak saçlı dedelerin, bağıryanık ninelerin dilinden pare pare dökülen.
Bir davadır bizimkisi, İlay-i Kelimetullah hedefiyle nefes alan, âleme nizam verme haysiyetiyle nefisleri aşındıran.
Bir dilektir bizimkisi, mukadderatı kavrayan, mukaddesatı kuşatan, muzafferliğin ilhamıyla kıtaları aştıran.
Vazgeçilmez bir yemindir bizimkisi, çiğnenmeyen, çiğnetilmeyen, unutulmayan, asla da unutulmayacak olan.*

Devlet BAHÇELİ

VAZGEÇİLMEZ YEMİNLE

50 *yıl*

**9 ŞUBAT 2019
ADANA**

MİLLİYETÇİ HAREKET PARTİSİ

MİLLİYETÇİ HAREKET PARTİSİ GENEL BAŞKANI

SAYIN DEVLET BAHÇELİ'NİN

MHP'NİN 50. KURULUŞ YIL KUTLAMALARI

MÜNASEBETİYLE ADANA'DA

YAPMIŞ OLDUĞU KONUŞMA

09 Şubat 2019

Bir sevdadır bizimkisi, seveni fâni, sevileni baki, sevgisi ebedî...

Bir heyecandır bizimkisi, tutkusu eksilmeyen, duruşu eskimeyen, başı eğilmeyen...

Bir inançtır bizimkisi, ümitsizliği silen, yılgınlığı sindiren, çileyi söndüren. ..

Bir destandır bizimkisi, Ötüken’de yeşeren, Söğüt’ten tüten, Adana’dan yürüyen, Ankara’da yükselen...

Bir kahramanlıktır bizimkisi, karanlığı yaran, korkuyu yenen, korkulukları yere seren...

Bir ruhtur bizimkisi, bengü taşlara kazınan, beka diye yazılan, birlik ve kardeşlik diye anılan...

Bir ülküdür bizimkisi, gözünü Kızılelma’ya çeviren, gönlünü Turan’a veren, Türklüğün gururunu İslam’ın ahlakıyla birleştiren...

Bir ömürdür bizimkisi, yarım asrın kucağında, imanın ocağında, irfanın yuvasında nice Türk ve İslam asırlarının miras ve emanetlerini fedakârlıkla buluşturan...

Bir şehadettir bizimkisi, gideni bitmeyen, öleni bulunmayan, azmi budanmayan, kara toprağın bağrına kefensiz uzanıp anıt gibi arşa tutunan...

Bir duadır bizimkisi, kınalı elli anaların, al yazmalı bacıların, alnı açık babaların, ak saçlı dedelerin, bağıryanık ninelerin dilinden pare pare dökülen...

Bir davadır bizimkisi, İlay-i Kelimetullah hedefiyle nefes alan, âleme nizam verme haysiyetiyle nefisleri aşandıran...

Bir dilektir bizimkisi, mukadderatı kavrayan, mukaddesatı kuşatan, muzafferliğin ilhamıyla kıtaları aştıran...

Vazgeçilmez bir yemindir bizimkisi, çiğnenmeyen, çiğnetilmeyen, unutulmayan, asla da unutulmayacak olan...

Selam Olsun Büyük Türk Milletine,

Selam Olsun Kahraman Ülküdaşlarıma,

Selam Olsun Davasının Bayraktarı Gönül Eplerine.

Selam Olsun Asil Bozkurlara, İffet Abidesi Asenalara,

Selam Olsun Türk ve İslam Coğrafyalarına,

Selam Olsun Umudun Güneşiyle Isınan, Huzurun Güveniyle Islanan Mazlumlara,

Selam Olsun Hakkı Yenmiş Mağdurlara, Kimi Kimsesi Olmayan Gariplere,

Selam Olsun Bir Lokma Ekmek, Bir Yudum Su, Bir Sıcak Yuva, Biraz Saadet, Biraz Sükûnet Hasreti Çeken Milyonlara.

Hepinize en içten sevgi ve saygılarımı sunuyorum.

Her birinize en iyi dileklerimi sunuyorum.

Allah'a şükrediyorum ki, 9 Şubat 1969'dan tam 50 yıl sonra yine aynı yerdeyiz, yine aynı çizgideyiz, yine aynı iradenin izindeyiz.

Dile kolay, **“Bir Ülkünün Peşinde 50 Yıl”** geçti.

Kopan takvim yaprakları sarardı, yıllar yılları kovaladı, ömürler su gibi akıp gitti.

Elden ele aktarılan, dilden dile anlatılan, gönülden gönüle akıtılan **“Vazgeçilmez Yeminle 50 Yıl”** geride kaldı.

Böyle bir şubat ayıydı, tarih yine 1969’un 9 Şubat’ıydı.

Cumhuriyetçi Köylü Millet Partisinin Olağanüstü Kongresi Adana’da toplanmıştı.

Bir karar verilecekti, bir adım atılacaktı, bir hareket başlayacaktı.

Merhum Başbuğ’umuz 50 yıl evvel bugün, Türkiye’nin şanlı geleceği için yeni bir başlangıcı, yeni bir çağı, yeni bir Ergenekon’u müjdeliyordu.

Kutlu bir doğum gerçekleşiyor, kaynağını Türk-İslam ülküsünde bulmuş Türk milliyetçiliği kuvveden fiile geçiyordu.

1919 Samsun’undan 50 yıl sonra yeni bir yürüyüş başlıyor, yepyeni bir meşale yanıyordu.

Ne mutlu ki, 9 Şubat 1969’ta partimizin ismi Milliyetçi Hareket Partisi oldu.

Amblemimiz üç hilalin mührüyle oluştu.

Asırlarca kıtaları aydınlatan üç hilal, millî diriliş ve milliyetçi uyanışın bir kez daha sembolü haline geldi.

1948'de kurulan Millet Partisinden Milliyetçi Hareket Partisine fert fert, emek emek, etap etap ulaşıldı.

Tohum olup ekildik, tomurcuk olup açıldık, zaman içinde filizlendik, zaman geldi çınarlaşıp 50 yıla buluştuk.

Bugün imrenilecek bir sevinci müsterih bir vicdanla yaşıyoruz.

Bugün muhterem ve müstesna bir ana hep birlikte şahitlik yapıyoruz.

Milliyetçi Hareket Partisinin 50.yıldönümünü kutluyoruz. Hayırlı olsun.

Bu vesileyle 50 yıllık onurlu mücadele tarihimizin herhangi bir safhasında aramızda yer alan, üç hilali başının üstünde taşıyan her kardeşime içtenlikle teşekkür ediyorum.

Toplantımıza katılan veya bir sebeple aramızda olamayıp manen ve aklen burada yerini alan her Türk ve Türkiye sevdalisına muhabbetlerimi iletiyorum.

Milliyetçi Hareket Partisinin zorlu imtihanlarda türbedarı, kurşun gibi ortamlarda hissedarı, zulmet dolu günlerde bayraktarı, çetin şartlarda sancaktarı olan üstün meziyetli, temiz mizaçlı, halis imanlı dava arkadaşlarımla övünüyorum, şükranlarımı sunuyorum.

Elleri öpülesi ecdadımız başta olmak üzere, Gazi Mustafa Kemal Atatürk'ten Mareşal Fevzi Çakmak'a, Osman Bölükbaşı'ndan Kurucu Genel Başkanımız Alparslan Türkeş'e

kadar iftihar kaynaklarımıza, siyasetimizin kutup başlarına Cenabıallah'tan rahmetler niyaz diliyorum.

Allah hepsinden razı olsun diyorum.

Vatan ve millet uğruna bedenlerini siper eden, candan geçen, yardan geçen, serden geçen, bir hilal uğruna hayattan geçip manevi muhafız ve kılavuzumuz olan aziz şehitlerimizi hürmetle, rahmetle, minnetle anıyorum.

Davamız için bedel ödemiş, zindanları aydınlatmış, taş duvarları inançlarıyla aralamış yüzleri Yusuf, sabırları Yunus, sebatları devasa gazilerimize, Taş Medreseli yiğitlerimize sağlıklı ve uzun ömürler temenni ediyorum.

Partimizin 50.yılı kutlu olsun, niyaz ederim ki, tarihî varlığımız, haklı bahtiyarlığımız ebedî olsun.

Hoş geldiniz, nice güzelliklerle geldiniz, sefalar getirdiniz.

**Aziz Dava Arkadaşlarım,
Değerli Kardeşlerim,
Muhterem Hanımefendiler, Beyefendiler,**

Kim bilebilirdi ki, 50 yıl önce görülen bir rüya zamanla gerçeğe dönüşecek.

Kim söyleyebilirdi ki, ülküyle Ülkücü 50 yıl evvel birleşip önce ülkem ve milletim, sonra partim ve ben iradesiyle devleşecek.

50 yıl bir ömür, 50 yıl bir övgü, 50 yıl asırlara denk.

İfadesi kolay, idraki güç, ifası ise pek zor 50 yıl.

“Bir Ülkünün Peşinde” şan ve şerefle dolu koskoca 50 yıl.

Ulaşıldıkça ulaşılmaz olan, yaklaştıkça uzaklaşan, yanaştıkça mesafeyi açıp giden bir gayedir, bir ufuktur ülkümüz.

Ülküsü olanın uğruna her mihneti göze aldığı bir ülkesi, bir milleti, bir bayrağı, bir tarihi vardır.

Ülküsü olanın ilkeli bir hayatı, iradeli bir davranışı, faziletle karılmış bir fikriyatı mutlak surette olacaktır.

Tanı ağarmamış gecelerin ummanında hilalimizi yüzdürdük.

Umutsuzluğun koyu sisinde, çilelerin derin kovuğunda, birbiri ardına kurulan tuzakların çetin şartlarında haysiyet mücadelesi verdik.

Yapamazlar dediler, yaptık.

Başaramazlar dediler, başardık.

Dağılır gider dediler, toplanıp gücümüze güç kattık.

Kervan kervan yürüdük, kfile kfile yükseldik.

Sulukları kesilir, yarı yolda kalırlar, vazgeçerler dediler, hamd olsun **“Vazgeçilmez Yeminle 50 Yıl”**a eriştik, 50 yılda yetiştik.

Merhum Cengiz Dağcı'nın dediği gibi, hatıraları kalbimize yaza yaza bugünlere geldik.

Şehitlerimizin ruhlarını muazzep etmemek için çalıştık durduk.

Hem söyledik, hem yaptık; hep inandık, her daim iddialı olduk.

Tam 50 yıl önce sayımız azdı, ama ülkelerimiz çok büyüktü.

“Azız diye kendimizi niçin küçümsüyoruz.” diyen Tonyukuk’un öğüdü kulağımızdaydı.

“Aç milleti tok, az milleti çok hâle getirdim.” diyen Bilge Kağan’ın engin duyusu, erdemli duruşu aklımızdaydı.

Biliyorduk, inandığımız müddetçe zafer mukadderdi.

Gün oldu acaba dedik, gün oldu arada kaldık, gün oldu can feda olsun diye haykırdık.

Davasına baş koymuş gerçek dava adamları, 1969’un Şubat ayında nefislerini ayaklar altına alıp davayı yükseltmek için yola koyuldular.

Bu yol uzun, ince ve meşakkatliydi.

Bu yol yokuşlarla dolu, kara bulutlarla gölgeliydi.

Bu yol ki zamanlar üstü bir yolculuğun ana güzergâhıydı.

Geldiğimiz yer belli, gideceğimiz yer belliydi.

Kaynağımız belli, kavgamız belliydi.

Yeri gelince Vey Irmağı'nın kenarında ki Kürşat olup ölüme meydan okuduk.

Yeri gelince anıtlar dikip medeniyetimizi taş kitabelere kazıdık.

Bazen bunaldık, bazen bozguna uğradık, bazen buhrana düştük, ama her seferinde bozkurt olup önümüzdeki engellerden tıpkı demir dağlardan geçer gibi geçtik.

Merhum Ömer Seyfettin'in Ferman hikâyesindeki Tosun Bey gibi cesur ve inanmış, Pembe İncili Kaftan hikâyesindeki Muhsin Çelebi gibi vakarlı ve onurumuza düşkündük.

On yıllardır daha güçlü bir Türkiye hasreti çektik.

On yıllardır milletimiz için milletler ve medeniyetler piramidinde muasır ve muazzam bir seviyenin hayalini kurduk.

Niyetimiz salih, özümüz sadık, sözümüz samimi, gözümüz pek, alımız açıktı.

Merhum Ziya Gökalp gibi söylersek, düşünmek ve söylemek kolay, fakat yaşamak, hele başarı ile sonuçlandırmak zordur.

Ancak hep zora talip olduk, her zaman zorbalara kafa tuttuk.

Büyük düşünürümüz diyordu ya, yayılmaktır Türk soyunun turası, böyle diyor Oğuz Han'ın yasası.

Hız.Yusuf'u kuyuda, Hz.İbrahim'i ateşte, Hz. Yunus'u balığın karnında, Efendi'mizi mağarada darda bırakmayan Allah'ın bizi de zorda bırakmayacağına iman ettik.

Karanlık gecelere ışık olmak için,

Kararan kalplere nur olmak için,

Katran emellere sur olmak için 50 yıldır mücadele ettik.

50 yıl, duadır, duruştur, dirayettir.

50 yıl, ömürdür, onurdur, olgunluktur.

50 yıl, akıldır, şuurdur, sabırdır.

50 yıl, mağduriyettir, mahkûmiyettir, şهادettir.

50 yıl, çabadır, çalışmadır, emektir.

50 yıl, vatan sevgisinin kefilî, millete mensubiyetin kazancı, devlete muhabbetin kavlidir.

Millet sevgimize karşılık beklemedik, çünkü tefeci değildik, çünkü sevgilerin en güzelini karşılıksız bilirdik.

Hak, hukuk, adalet dedik; yüzyılla sözleşme yaptık; sen doğmana bak güzel gün diyerek Türkiye'nin varoluşuna aşkla bağlandık.

Kimi zaman görülmedik, kimi zaman gösterilmedik, kimi zaman da görmezden gelindik.

Haklıydık, duyulsun diledik, hakkımızın teslimini bekledik.

Hakkımızı alacağımız günleri besmeleyle düşledik.

Haksızlıklarla boğuştuk, hiç yılmadık.

İftiralarla boğaz boğaza geldik, hiç yıkılmadık.

Kara kampanyalarla kıran kırana çatıştık, hiç yorulmadık.

Sonu gelmez tahriklerle, tükenmeyen komplolarla, sınırsız kumpaslarla yolumuzu kesmek istediler, yeni bir yol açtık, bu yolu Dokuz Işık diye adlandırdık ve yine de yolumuza devam ettik.

İhanete uğradık, inmedik; hançer yedik, düşmedik; şehit olduk ölmedik; şahit olduk, ah etmedik, vah demedik, öf kelimesini aklımızdan bile geçirmedik.

İyi gün dostlarının kötü günlerde kaybolduğunu ibretle gördük, velakin üzüntümüzü göstermedik.

Yumruklarımızı sıktık, bu da geçer dedik, sabrettik, öfkemizi yüreklerimizin mahzenine kilitledik.

50 yıl önce, tembelliği yeneceğiz dedik, meskeneti yeneceğiz dedik, yokluğu yeneceğiz dedik, sefaleti yeneceğiz dedik, geriliği yeneceğiz dedik, karanlığı yeneceğiz dedik, adaletsizliği yeneceğiz dedik.

Aynı sözdeyiz, aynı karardayız, **“Vazgeçilmez Yeminle”** Türk milletinin hizmetindeyiz.

Milleti sınıflara ayıranlara, zümrelere bölenlere, etnik ve mezhep kategorisine çekenlere tavır aldık, cephe açtık.

Bize göre millet bir kültür birliğidir, tarihsel beraberliktir.

Ziya Gökalp'in yorumuyla düşünce kalıbımıza dökülen, Mümtaz Turhan'dan Erol Güngör'e kadar uzanan tekâmül etmiş ve tutarlılığını korumuş fikrî çizgimizin kavrayışı aynısıyla budur.

Türkeş Bey'in tavsiye ve tembihi de bu şekildedir.

Irki temelde, biyolojik esaslara göre millet tarifi çok tehlikelidir, nitekim kaynaştırmak yerine kutuplaştıran, kucaklaştırmak yerine kavgaya tutuşturan, rahmani olmak yerine şeytani olan bu çarpık ve marazi kayma hâlidir.

Geçmişimizin parlak sayfalarında ırk düşkünlüğü, ırkçı saplantı aransa bile kesinlikle bulunamayacaktır.

Soy başka, ırk başkadır; soysuzluk başka, ırkçılık bambaşkadır.

Biz Türklüğümüzü laboratuvar imkânlarıyla kabullenmedik.

Biz Türklüğümüzü kafatası ölçümleriyle keşfetmedik.

Biz Türklüğümüzü başkalarını hor ve hakir görerek elde etmedik.

Gaspralı İsmail Bey'in dediği gibi, "*Dilde bir olduk, fikirde bir olduk, işte bir olduk.*"

Bütün millet fertleri arasında anı da birdir, acı da birdir. Bin yıllık hukuk daimîdir.

Üstünlük varsa, takvadadır.

Farklılık varsa, belki talihtedir, belki tarihtedir, belki de tanımdadır.

Millet aynı kültüre, aynı inanca, aynı dile, aynı maziye, aynı geleceğe sahip insanlardan meydana gelen canlı bir organizmadır.

Bu nedenle milleti sınıfsal kompartımanlara paylaştırmak fikir ve düşünce sınırlarımızın tamamıyla dışında olmakla birlikte millî müktesebata şiddetli kasttır.

Millet anlayışımız millî değerlere, manevi kıymetlere, ahlak ve fazilet esaslarına dayanmaktadır.

Bu nedenle beyaz Türk-zenci Türk ayrımı sakattır, maksatlıdır.

Türkiye’de hiç kimse ikinci sınıf insan değildir.

Hiç kimse önemsiz ve değersiz değildir.

Türk milletinin hiçbir ferdi eşitsiz ve orantısız bir ilişkinin tarafı olmamıştır.

Elbette milletin ismi ezelden bellidir, ebedîyete kadar Türk’tür.

Elbette vatanın ismi bin yıldır bellidir, sonsuza kadar Türk’tür.

Devletin ismi de kim ne söylerse söylesin, ne yaparsa yapsın Türk kalacaktır.

Gazi Mustafa Kemal Atatürk diyordu ki:

“Türklük esastır. Türk medeniyetiyle övünmek yerindedir. Bu övünmeye layık olmak için çok çalışmak lazımdır.”

Çok şükür, Türklüğümüze leke sürdürmedik, Türkçülüğümüzden asla taviz vermedik.

Türk'üz dedik, Türkçüyüz dedik, Turan ve Türkiye sevdasıyla yanıp tutuştuk.

Diyarbakırlı, Vanlı, Trabzonlu, Sinoplu, Adanalı, İstanbullu, Mersinli, İzmirli, Ankaralı, Yozgatlı, Taşkentli, Karabağlı, Akmescitli, Kaşgarlı, Kerküklü, Üsküplü, Batı Trakyalı, Bakülü, Astana'lı, Bişkek'li, Kıbrıs'lı özet olarak aynı cevherin damarlarıdır, hepsi birden büyük Türk milletinin içindedir.

Merhum Ziya Gökalp'ın şu tarihî seslenişi fikriyatımızın vazgeçilmez çerçevesidir:

“Vatan ne Türkiye'dir Türklere, ne Türkistan; vatan büyük ve müebbet bir ülkedir: Turan.”

**Değerli Dava Arkadaşlarım,
Saygıdeğer Hanımefendiler, Beyefendiler,**

Tartışmasız bir şekilde söylemek lazımdır ki, değişmek hayatın doğa ve dinamiğinde vardır.

Merhum Peyami Safa bunu *“Her canlı yaşamak için değişmek zorundadır.”* diye ifade etmiştir.

Fakat değişimin yönü, değişimin hız ve boyutu; fikir ve inanç kaynağıyla uyumlu ve dengeli olmak durumundadır.

Dikkat edilmesi, uyanık olunması gereken püf nokta burasıdır.

Tedbir ve temkin göz ardı edilirse değişim dalgası denetimsiz dağılmaya kapı açabilecektir.

Bununla birlikte, kompleks duygular ve özentî psikolojisi sonucunda özden kategorik kopuşlar yaşanabilecektir.

Tanzimat'tan sonra yaşanan sürtüşme ve sürüklenmeler, beka sorununun doğmasına neden olan savruk karar ve vahim savrulmalar bu kapsamda yorumlanmalıdır.

Meşrutiyet yıllarındaki gelgitlerin yoğunluğu, zamanın ruhuyla, çağın eğilimleriyle uyum zorlukları, dahası özün dışında çare arayışları, hatta yaşanan sorunları teşhis ve tedavi açmazları pek çok badireye muhatap kalmamıza yol açmıştır.

Değişiyoruz dedikçe dipsiz uçurumlara düşmüştük.

Çözümü Türklük ve İslam dairesinin dışında bulacağımızı sandıkça çözüme hızlanmış, çürüme korkunç ölçülerde yayılmıştır.

Nitekim bunun acıklı sonuçları herkesin malumudur.

Pek çok başka sebebi olmakla birlikte bu sürecin sonunda bir imparatorluk kaybedilmiştir.

Değişim kontrolsüz dönüşüme dümen kırarsa, değişme özden uzaklaşırsa melez ve yozlaşmış bir anlayış anbean karşımıza çıkacaktır.

Asıl ve esas olan başkalaşma girdabına kapılmadan, başka bir bünyeye, farklı bir boyuta geçmeden değişmeyi yakalayabilmektir.

Aksi hâlde değişim tasfiyeye, yıkıma, ifnaya neden olabilecektir.

Milliyetçi Hareket Partisi 50 yılda başkalaşmadan değişmeyi, özünden kopmadan gelişmeyi başarabilmiştir.

Yine merhum Peyami Safa'ya atıf yapacak olursak, benliğimizi kaybetmeyecek derecede değişme ve yenileşmeyi sağlamıştır.

Taktik hamleleri kaynaktan ayrılmak, stratejik manevraları ve siyasi adımları geçmişten kopmak şeklinde değerlendirenler eğer cahil değilse biliniz ki art niyetlidir.

Nice siyasi partiler ülkemizden gelip geçmiştir.

Hepsi birden siyaset müzesindeki yerini almıştır.

Dünya üzerinde pek çok siyasi parti sabah doğmuş, akşama solmuştur.

Gururla ifade etmek isterim ki, Milliyetçi Hareket Partisi dünyayı Türkçe okuyuşuyla, çağı Türk-İslam ülküsü kavrayışıyla, sürekli yenilenme, sürekli kendini gözden geçirmeyle ayakta kalabilmiştir.

Öyle dönemler gelip çatmıştır ki;

Darbeler yaşanmış, demokrasi kepenk indirmiştir.

Partiler birer birer kapatılmış, Meclisin kapısına kilit vurulmuştur.

Herkesin can derdine kapıldığı anlar olmuştur.

Zaman olmuş, sadece Ülküdaşlarımız değil, âdeta davamız yargılanmış, âdeta varlığımız sorgulanmıştır.

Bütün bu zifirî devirlere ve zulmet yıllarına rağmen, yine de bir ülkünün peşinde koşan fedakârlık numunesi arkadaşlarımız, muhterem dava büyüklerimiz teslim olmamışlardır.

Bugün de kan aynı kandır, fitrat değişmemiş, fikir değişmemiş, fiilî mücadele değişmemiş ve tıpatıp aynı noktada düğümlenmiştir.

Önemle altını çiziyorum ki, kök aynıysa, köken biteviye korunuyorsa, özün dokunulmazlığı tavizsiz güvencedeyse değişimden kaygılanmaya, değişmekten korkmaya gerek yoktur.

Tarihimizle kavgalı, milletimizle mesafeli, değerlerimizle arası açık sözde aydınlar, sözde siyaset mühendisleri, çürük demokrasi havarileri için elbette ne söylense beyhudedir.

Onlar Türkiye'nin kuyusunu kazmakla meşgul olan köksüzlerdir.

Onlar değişim çığlığı atarken aslında teslimiyet ve yabancılaşmayı kelime ve kavram oyunları ile öven ve temenni eden ihanet lobisidir.

Biz 50 yıldır bu bedhahlarla mücadele ettik.

Biz 50 yıldır bu korkaklarla ters düştük.

Biz kovaladık, bunlar kaçtı.

Kaçarken pusu attılar, kaçtıkları yerde tuzak kurdular, saklandıkları delikte hep kallesliğin kıvılcımını saçtılar.

Maskelerini indirdik, yenilerini bulup taktılar.

Allah'a yemin olsun ki, bu mücadeleden vazgeçmeyeceğiz, hainin, satılmışın, döneğin, iş birlikçinin, aklını kiralamışların hesabını eninde sonunda göreceğiz.

Davamız hak davasıdır, hakkın davasıdır, hakikat davasıdır; onun bunun kötüleyip kara çalmasıyla bu gerçek değişmeyecek, dünyanın dönüşüne engel olmak mümkün olmayacaktır.

Merhum Başbuğumuz tam 50 yıl önce davamızı şöyle tanımlamıştı:

"İslam iman ve fazileti, Türklük şuur ve gururu, Türk kültürü ile 21.yüzyıl medeniyeti, uzay, atom, elektronik çağın yeni Müslüman Türk medeniyeti."

Çağı anlayıp, çağın dinamiklerini algılayıp fikir kalibremizde damıtıp, medeniyet ve millet kalitemizle süzemezsek geriye düşeriz, gelişmeleri geriden izleriz.

İnsanlığın ulaştığı evrensel bilgiyi düşünce dünyamızda, inanç dairemizde, kavram ve tecrübe imbiğimizde analiz edemezsek, kendimize özgü yorumlama becerisi gösteremezsek anlam bunalımına, anlatım çelişkisine kaçınılmaz şekilde düşeriz.

Milliyetçilik anlık heyecanların mahsulü, etkiye tepki veren düşünce mecmuu, dönemsel arzuları temine yarayan muayyen bir vasıta değildir.

Milliyetçilik devamlı mirastan yiyerek, hamasete yüklenecek, ezber ve klişelerden beslenerek kendi kendini üreten bir fikir sistemi değildir.

Milliyetçilik ne demokrasiye, ne hürriyete, ne insan haklarına, ne de teknolojik buluşlarla, ekonomik gelişmelere yüz çeviren bir fikir de değildir.

Merhum Erol Güngör'e göre milliyetçilik, "*millî kültürü bizzat bir medeniyet kaynağı hâline getirmek ve cemiyeti*", dikkat buyurunuz, "*soysuz değişmelerin açık pazar yeri hâlinde kurtarmak hareketidir.*"

Yani milliyetçilik aynı zamanda bir medeniyet davasıdır.

Türk milliyetçiliğinin temelinde Türk milletine duyulan eşsiz sevgi, emsalsiz bağlılık vardır.

Dokuz Işık'ın iki kaynağı olduğu açıktır.

Birincisi Türklük gururu ve şuuruyla İslam imanıdır. Diğeri ise insan sevgisidir.

Seven sevdiği için yüksek hedefler koyamazsa, bu hedeflere ulaşmak için fedakârca ve mertçe inisiyatif alıp geceyi gündüze katamazsa ne kadar istekli olursa olsun samimiyetten bahsetmek mümkün müdür?

Samimiyet yoksa dava nasıl olur? İnanç ve iddia nasıl yaşar? İnsan nasıl huzur bulur?

Merhum Cemil Meriç demiyor muydu; "*Samimiyet öyle bir dildir ki kör de görür, sağır da duyar.*" diye.

Maddi ve manevi esarete direnmedikten sonra nasıl milliyetçi olacağız?

Merhum Dünder Taşer'in vurguladığı, “*duyguda, düşüncede ve harekette millî olmak*”; millete mensubiyeti şuurla taşımak, geçmişe vefa duyup geleceğe karşı sorumluluk üstlenmek gerçek anlamda milliyetçiliktir.

Ülkücülük ise milliyetçiliğin Türk-İslam potasında olmuş, olgunlaşmış, kaynaşmış hâlidir.

Bunlardan mahrum olup da bize milliyetçilik dersine heveslenenler cehaletin pençesinde, ahmaklığın parantezindedir.

Birlik ve beraberliği beka düzeyinde savunmak milliyetçiliktir.

Merhum Erol Güngör, milliyetçileri, “*bir memlekette birliği kurmak ve ayakta tutmak için uğraşan insanlar*” olarak tanımlamış ve belgelemiştir.

Birlik varsa düzen vardır, dirlik vardır, istiklal vardır, beka vardır, istikbalin perdelenmesi boşunadır.

Güngör Hocamızın işaret ettiği; “*Bir milletin yaşama gücü onun kültüründe çok sağlam dayanakların bulunmasıyla mümkündür.*” tespiti bir bakıma bekayla ilgilidir.

1402’de başlayan Fetret Devrine bir bakınız, beka var mıydı? İç barıştan bahsediliyor muydu? Birlikten söz edebilen çı-kıyor muydu?

Anadolu ne hâle gelmişti? Bir devlet nasıl da beyliklere öbek öbek dağılmıştı?

Fetret Devri’ne girişten 51 yıl sonra muhteşem bir fethi imza atmak, hayranlık verici bir yükselişe çağ açıp çağ kapamak dünya üzerinde yalnızca Türk milletine mahsus bir muvaffakiyet ve muzafferliktir.

Beka iradesi olmasaydı fetih nasıl olacaktı?

Birlik ve beraberlik sağlanmasaydı İstanbul'daki Bizans işgali nasıl son bulacaktı?

Bugüne kadar 16'sının yıkılıp 17'incisinin Türkiye Cumhuriyeti'yle tarih sahnesine çıktığı Türk devlet silsilesi ve zincirinde en önemli ve hayati kavram beka değil midir?

Milliyetçi Hareket Partisi, Türk tarihin her döneminde derin bir anlam ve karşılığı olan beka meselesini hayat memat konusu görmektedir.

Bu itibarla 31 Mart Mahallî İdareler Seçimlerini bir beka imtihanı olarak değerlendiriyoruz.

Merhum İbrahim Kafesoğlu Hoca'mız, Türklüğe ölümsüzlük bağışlayan tarihi Türk haslet ve meziyetlerinin canlılığını muhafaza etmesini, milletimizin geleceğine ümit ve emniyetle bakmamız için yeter bir sebep görmüştür.

Sonuna kadar da haklıdır, görüşümüz de budur.

Millî beka olduğu için Türk devlet felsefesi yaşamış, Türklüğün kıvancı asırları aşmış, varoluş şuuru, payidarlık duygusu yıkılandan kurulana halka halka intikal etmiştir.

İsimler farklı farklı olabilir, fakat ruh aynıdır. Cevher aynıdır. Kök aynıdır. Ülkü aynıdır. İlke aynıdır. Millet aynıdır. Devlet aynıdır, hepsi birden Türk oğlu Türk'tür.

Millî beka derken kastımız Türklüğün, Türk devletinin, Türk milletinin bekasıdır.

Bekamızın müdafaası;

Mete Han'dan Alparslan'a uzanan bir vasiyettir.

Osman Gazi'den Fatih'e ulaşan bir velayettir.

Kanuni'den Mustafa Kemal'e varan bir verasettir.

Yaşanmış Türk asırlarının ta derinlerinden çıkıp binbir emek ve çileyle bizlere gelen; ihmali ve inkârı ölüm demek olan kutsal bir vazifedir.

Tarih, milletler mücadelesinden ibarettir.

Ve geçmişimiz gurur tablomuzdur.

Merhum Hüseyin Nihal Atsız bunu güç kaynağı, fazilet ırmağı diye anlatmıştı.

Ve de bizlere şöyle seslenmişti:

“Türk tarihi, iki yanı kahramanlık, şan ve ahlak heykelleriyle süslü uzun ve ulu bir yoldur. Bu yolun her adımında Türk'ün göğsünü kabartacak, başını dikleştirecek ve üstünlüğünü belirtecek bir kahraman, Türklük için nöbet beklemektedir.”

Bugünkü nöbet bizdedir, bugünkü nöbetçiler felaketler karşısında celadet anıtı gibi yükselen Milliyetçi-Ülkücü Hareketidir.

Bu nöbete girenlere utanmadan bekçi diyorlar.

Akıllarınca alay edip aşağılamaya çalışıyorlar.

Ancak battıkça batıyorlar, çakıldıkça un ufak oluyorlar.

Bekçilik şerefli bir vazifedir. Sabırla beklemek, sebatla nöbet tutmak onurların en onurlusudur.

Merhum Taşer bizlere şunları söylemişti:

“Mevkii için milleti feda eden değil, bilakis gerektiği zaman millet uğrunda mevkiini, hatta hayatını verebilen adam büyük adamdır.”

Büyüklük Allah’a mahsustur, ne var ki milletse mevzubahis, hayattan geçmeyen, ruhunu teslim etmeyen namerttir.

Millî bekaysa konu, canımızın ne ederi, cananımızın ne değeri var, bin defa feda olsun. Eli titreyenin, tereddüt geçirenin billahi kanı kurusun.

Bize saray bekçisi diyen Kılıçdaroğlu’na gerçekten acıyorum, perişanlığına üzülüyorum.

O da biliyor ki, Türkiye’nin bekası için bekçi olmaya hazırız.

O da görüyor ki, Türk milletinin varlığı için bekçilikse bize düşen seve seve yaparız.

Allah’tan emperyalizmin piyonu değiliz.

Allah muhafaza, terör örgütlerinin taşeronluğuna heves etmiyoruz.

YPG’ye vatanlarını savunanlar, hendek kazan teröristlere arkadaş demiyoruz.

15 Temmuz'a tiyatro diyen alçalmanın muhatabı değiliz.

Evet bekçiyiz, kalpleri imanla çarpan vatan bekçileriyiz.

Evet bekçiyiz, vatan ve millî bekanın nöbetini uğruna ha ekmek yemişiz ha kurşun adanmışlığıyla tutuyoruz.

Devlet-i ebed müddetin bekçisiyiz.

Millet-i ebed müddetin bekçisiyiz.

Ulubatlı Hasan'dan Genç Osman'a;

Seyit Onbaşı'dan Yahya Çavuş'a;

Şahin Bey'den Nene Hatun'a kadar bütün vatan ve millet bekçilerinin manen yanlarındayız, aynı safın içindeyiz.

Mustafa Kemal'in 1918 Kasım'ında parmağıyla işaret ederek "*Geldikleri gibi giderler.*" dediği müstevlileri giyaben koltuğuna oturtan, CHP'nin mirasını yiye yiye kuşa çeviren Kılıç-daroğlu; bela mıdır, cefa mıdır, heba olmuş bir siyaset enkazı mıdır?

Bu zihniyet sahipleri mazideki ihtişamdand utanan sefillerdir.

Utançları daha sonra unutkanlığa dönen gafillerdir.

Beka sorunu değil, zekâ sorunu var diyen hakikat katilleri, hilkat garibeleridir.

Değerli Dava Arkadaşlarım,

15 Temmuz 2016'da dehşet verici bir gece yaşanmıştı.

FETÖ iblisi silaha davranmış, bombayı kuşanmış, işgale teşebbüs etmişti.

Türk tarihinde yaşanan ihanetlerin en şiddetlisiydi.

Millî becamız ağır bir saldırıya maruz kalmıştı.

Farabi'den İbni Sina'ya;
Akşemsettin'den Piri Reis'e kadar;
Kâşgarlı Mahmud'dan Ali Şir Nevai'ye;
Yusuf Has Hacip'ten Şeyh Edebalı'ye;
Fuzulî'den Veysel'e kadar;
Yesevî'den Hacı Bektaş'a;
Mevlana'dan Yunus'a;
Dedem Korkut'tan Karacaoğlan'a;
Vahapzade'den Şehriyar'a kadar neyimiz var, neyimiz yoksa, hülâsa bütün kültürel ve fikirsel mirasımız silinip gidecekti.

Büyük ecdadımız Ertuğrul Gazi'nin ilkeleri karalanacaktı.

Tarihî Şark Meselesi tekrar masaya koyulacaktı.

Anadolu karanlığa gömülecek, Türk milleti birbirine düşecek, Mütareke yıllarından daha ağır bir manzara karşımıza çıkacaktı.

Tarih şuuruyla hareket ettik, millî sorumluluğumuzun gereği neyse onu yaptık.

Türk milleti sevdalılarını beka nöbetine çağırmıştı.

Bu çağrı, Çanakkale'yi geçilmez yapan çağrıydı.

Bu çağrı, ölürsem şehit, kalırsam gazi inancının tezahürüydü.

7 Ağustos Yenikapı buluşmasının ana çatısı beka hissiyatıydı.

Tıpkı merhum vatan şairimiz Mehmet Akif Ersoy'un şu dizelerinde dile getirdiği gibi biz de gün bugün dedik, sorumluluk üstlendik.

*Değil mi cephemizin sînesinde iman bir;
Sevinme bir, acı bir, gaye aynı, vicdan bir;*

*Değil mi ortada bir sîne çarpıyor, yılmaz,
Cihan yıkılsa emin ol bu cephe sarsılmaz!*

Cephemizi sarsamazlardı, becamızı yıkamazlardı.

Geçmişte yapamamışlardı, gene yapamayacaklardı.

Ancak tehlike büyüktü, tehdit inanılmaz seviyedeydi.

İçimiz dışımız kaynıyor, bölgemiz kirli hesap ve hain plandan geçilmiyordu.

Küresel emperyalizm üstümüze geliyor, köşeye sıkışmamızı kurguluyordu.

Pensilvanyalı kardinal, arkasındaki Trump, FETÖ sığınağı diğer ülkeler Türkiye'nin zaaf anını kolluyorlardı.

İş başa düştü, tarihî görev cumhurun iradesine tevzi ve teslim edildi.

Cumhur ittifakı bu şekilde doğdu.

Yönetim sisteminden doğan arıza ve pürüzler muhkem ve muazzez bir uzlaşmayla telafi edildi.

Türk milleti 16 Nisan Halk oylamasıyla Cumhuriyet tarihinde yeni ve üçüncü bir sayfa açtı.

Cumhurbaşkanlığı Hükûmet Sistemi cumhurun iradesiyle kabul ve tasdik gördü.

24 Haziran Cumhurbaşkanı ve Milletvekiliği Genel Seçimleri'yle Türkiye resmen yeni bir hükûmet sistemine geçiş sağladı.

Partimize olmadık saldırılar yapıldı.

Âdeta siyasi linçe uğradık, sanki ölüm fermanımızı ilam ettiler.

1 Kasım'dan sonra başlayan hain akın, 24 Haziran öncesinde zirveye çıktı.

7 Haziran 2015 Seçimlerinden sonra yine Kılıçdaroğlu'nun FETÖ-PKK mihmandarlığında planladığı tuzağı tam merkezinden bozduğumuzdan dolayı 1 Kasım 2015'ten sonra başımıza gelmedik kalmadı.

Kötüden iyi çıkarmak için tezgâh kuruldu.

İhanete irade kılıfı geçirmek için akla hayale sığmayan iğrençlikler sahnelendi.

Paradigma değişikliği parolasıyla duyguları istismar edilmiş arkadaşlarımızdan imzalar toplandı.

Olağanüstü kurultay fırtınası koparıldı.

İktidar olacağız diyerek tarlalarda toplaşıp siyasi şovlar yapıldı.

Ne günlerdi ne büyük bir trajedydi, tam bir imha operasyonuydu.

MHP'yi tellere asmak, tarihsel hüviyetini yok etmek, ahlaki ve fikrî omurgasını kırmak, “Ülkücüyü ülküsünden” ayırmak için korsan kurultaylardan siyasi kundakçılığa kadar her şey yaşandı.

Geldiğimiz bugünkü aşamada İP; Kandil'e bağlandı, HDP'ye ulandı, CHP'ye dolandı, Pensilvanya'yı çoktan dolaştı.

Üstelik CHP-İP-HDP-ÖDP zillet ittifakı, aziz Ülküdaşlarımı 12 Eylül'den sonra kurulan zulüm mahkemelerinde inim inim inleyen bir işkencenin oğlunu İzmir'den Büyükşehir Belediye Başkan adayı gösterdi.

İP'in başkanı buna tam destek verdi.

Babadan oğla suç geçmez diyerek telaşını gizlemeye heves etti.

Nurettin Soyer'in oğlu Tunç Soyer'in hayatı boyunca yediği önünde, yemediği ardındaydı. Bir eli yağda, diğeri baldaydı.

Gelin görün ki, 12 Eylül'de çarمیğa gerilen, gözleri bağlanan, askıda günlerce işkence gören Ülküdaşlarımın çocukları yıllarca devlet hizmetine bile alınmadı.

Haksız ve hayâsız şekilde sabıka kayıtları yıllarca sakıncalı gösterildi.

Ne öğretmen olabildiler, ne hakim, ne savcı.

Ne polis olabildiler, ne subay, ne bürokrat.

Ne işe girebildiler ne de iş kurabildiler.

Hani babadan oğla suç geçmiyordu?

Ey zalimler, size gelince geçmeyen, bize gelince kurşun gibi deldi de geçti.

12 Eylül'ün hemen sonrasında aradıkları Ülküdaşlarımızı bulamayınca, babalarını aldılar, annelerine eziyet ettiler, kardeşlerini sorguya çektiler.

Hani babadan oğla suç geçmezdi? Yürekleri varsa konuşsunlar, cesaretleri varsa itiraf etsinler.

C-5'te en adi insanlık suçları işlendi.

Mamak'ta vicdan rafa kaldırıldı.

Malum şahsa sorarım, Ülkücülüğün abinden geçerken bir şey olmuyor da suç babadan oğla geçerken mi sorun çıkıyor?

Bu tenakuz değil mi? Akıl tutulması değil mi?

Suçun babadan oğla geçip geçmediğini 12 Eylül'den sonra Soyer işkencesine uğrayan kahramanlarımıza sorsunlar.

Mahşer günü, Nurettin Soyer işkencesinde şehit düşen, sonra da intihar süsü verilen Ülküdaşımız Bekir Bağ'a sorsunlar.

Sefa Nar'ı, Dürüst Oktay'ı, Zeki Kaman'ı, elbette Nurettin Soyer'i bir parça insanlığı, biraz vicdanı biraz da vefası kalmış o günlerin tanıklarına sorsunlar da zalim kimmiş, cani kimmiş, gaddar kimmiş, barbar kimmiş, işkenceci kimmiş ibretiâlem için öğrensinler.

Behey Vandallar, masumlara elektrik verip felaketi yaşatırken, mahdumlarınız geziyor, tozuyor, eğleniyor, gül gibi geçinip gidiyordu.

Mazlum Ülküdaşlarımız tecritte çürümeye girerken, Nurettin Soyer'in oğlu sıcacık yatağına giriyordu.

Bu mudur adaletiniz? Bu mudur insanlığınız? Bu mudur sizin adamlığınız?

Zulüm savcısı Nurettin Soyer aralarında Başbuğ'umuzun da bulunduğu yaklaşık 220 Ülküdaşımıza idam cezası isterken, hiç mi dudağı titremedi hiç mi bu kadarı fazla diyemedi?

Biz yıllarca ses çıkarmadık, ne yapalım devlet de bizim, ordu da bizim, kader de bizim dedik. Gözyaşlarımızı içimize akıttık, metanet ve vakarımıza sığdırdık. Sızlanmadık, şikâyet etmedik.

Ama babasıyla gurur duyan Tunç Soyer ismine rıza göstermemizi de hiç kimse beklemesin.

Babadan oğla suç geçmez diyenler bilsinler ki, Anadolu'yu fetheden ecdadımızın hesabını bin yıldır Türk milletinden sormaya çalışıyorlar.

Birinci Kılıçarslan'ın haçlılara indirdiği şamarın bedelini ödetmek istiyorlar.

Murat Hüdavendigâr'ın Kosova'da, Yıldırım Bayezid'in Niğbolu'da, İkinci Murat'ın Varna'da, Fatih'in İstanbul'da, Kanuni'nin Mohaç'ta, Barbaros Hayrettin Paşa'nın Preveze'de, Mustafa Kemal'in Sakarya ve Dumlupınar'daki zaferlerinin hıncını almak için her fırsatı kolluyorlar.

1915 Olaylarının intikamını almak için her imkânı kullanmıyorlar mı?

Mesela Fransa Cumhurbaşkanı Macron'un en son yaptığı gibi, sözde soykırımı anma günü ilanlarıyla devamlı milletimizi haksız, ahlaksız ve alçak şekilde suçlamıyorlar mı?

Çileyi çeken biziz, bekayı dert eden biziz.

Şehidin şühedanın hakkını sonuna kadar savunacak da bizleriz.

1968'in 4 Ocak'ında, Osmaniyeli Ruhi Kılıçkıran'ın davası uğruna şehit olmasıyla başlayan süreçte nice umutlar, nice fidanlar, nice masumlar ebediyete göçüp gitti.

Kahramanlarımız, nurlu ufuklara ulaşabilmek için bedel ödemeyi, canlarından gözlerini kırpmadan vazgeçmeyi seve seve kabul etti.

İstabullu Süleyman Özmen, İnegöllü Yusuf İmamoğlu, Zileli Dursun Önkuzu, Tuncelili Alper Tunga Uytun ve ismini saymadığım daha niceleri bunlar arasındaydı.

12 Eylül karanlığında, yağlı urganın şerefsiz ellerce boğazlarına geçirildiği; Ahmet Kerse'yi, Ali Bülent Orkan'ı, Cengiz Baktemur'u, Cevdet Karakaş'ı, Fikri Arıkan'ı, Halil Esendağ'ı, İsmet Şahin'i, Mustafa Pehlivanoğlu'nu, Selçuk Duracık'ı nasıl unutalım?

İşkenceleri nasıl unuttuk sayalım, işkencecilere, cellatlara nasıl göz yumalım?

Biz unutsak vicdan unuttur mu?

Vicdan unutsa millet unuttur mu?

Millet unutsa Allah unuttur mu?

Ne güzel de söylemiş Sayın Sezai Karakoç:

Onlar sanıyorlar ki, biz sussak mesele kalmayacak.

Hâlbuki, biz sussak, tarih susmayacak.

Tarih sussa, hakikat susmayacak.

Onlar sanıyorlar ki, bizden kurtulsalar mesele kalmayacak.

Hâlbuki bizden kurtulsalar vicdan azabından kurtulamayacaklar,

Vicdan azabından kurtulsalar tarihin azabından kurtulamayacaklar.

Tarihin azabından kurtulsalar Allah'ın gazabından kurtulamayacaklar.

**Değerli Ülküdaşlarım,
Muhterem Dava Arkadaşlarım,**

CHP-HDP-İP-ÖDP-PKK-FETÖ ittifakı netleşmiştir.

Zilletin taşları iyice yerli yerine oturmuştur.

Kılıçdaroğlu'nun siyasi tükenişine çok az kalmıştır.

“Nurettin Soyer’e hakkını yemeyelim, başarılı bir hukukçudur” sözlerinin cürüm ve ceremesine demokratik olarak katlanacağı günler yakındır.

Yara kaşıtmaktan bahsedenler saptırmasın, bizim derdimiz, söylediğimiz 12 Eylül öncesi karanlık yıllar, ideolojik cepheleşmeler, kanlı olaylar değildir.

Bizim meselemiz cunta mahkemelerindeki haksızlıkları, insafsızlıkları, şerefsizlikleri ve bunların faillerini afişe etmek, milletimizi bilgilendirmektir.

Babasıyla gurur duyan Tunç Soyer'e devrimcilerin de söyleyeceği söz mutlaka vardır ve olmalıdır.

Biz vicdan mücadelesi yapıyoruz.

Biz masumiyete kastedenlerin millî irade tarafından görülüp tanınmasını istiyoruz.

Biz zilletin zehrini yedirmeye kalkışanların rahatlarını bozuyoruz.

Acının rengi yoktur, gözyaşının ideolojisi yoktur, insanlığın sağı solu yoktur.

Siyasetçi olmadan, belediye başkanı olmadan, bakan olmadan, milletvekili olmadan önce insan olmak, adam gibi adam olmak lazımdır.

Merhum Cemil Meriç'in dediği gibi, "*İnsan mukaddesi olandır.*"

Merhum Seyyid Ahmet Arvasi'nin işaret ettiği gibi, "*İnsanlar, büyük ülkülere şuurla hizmet ettikçe şeref kazanırlar.*"

Aklımızla doğruyu buluruz, ama iyi ve kötüyü gönlümüzle ayırırız.

Gün, gönül gözüyle bakma günü; zaman, ortak hissiyat ve değerler etrafında kenetlenme, üç hilalin altında toplanma zamanıdır.

50'nci yıl münasebetiyle diyorum ki; aramızdan bir vesileyle kopup giden, gözü üç hilal'de kalan, bir hatadır yaptık diyen, samimi pişmanlık yaşayan, yuvasının özlemine çeken, Ülkücü Ülkücünün kurdu değil yurdudur diyen her kardeşimle, her dava arkadaşımınla helalleşmeye hazırım.

Onlara sadece kapımızı değil, gönlümüzü de açıyorum.

Samimi çağırımı tekrarlıyorum.

9 Şubat 1969'dan 9 Şubat 2019 tarihine kadar geçen on sekiz bin iki yüz altmış iki günde; herhangi bir sebepten dolayı küsen, kızan, kırılan kardeşlerime diyorum ki, kavuşmak için **"Vazgeçilmez Yeminle 50 Yıllık"** emanet hepimize yetecek, ülkümüz hepimizi kucaklaştırmaya kâfi gelecektir.

Merhum Başbuğ'umuz buluşma noktamız için, ne doğudur, ne batıdır, ne kuzeydir, ne güneydir demişti, buluşma yerini büyük Türkiye olarak göstermiş, buluşma noktasını Türk'ün kafası, Türk'ün kalbi, Türk'ün cevheriaslisi olarak işaret etmişti.

Gelin vebale daha fazla ortak olmayın.

Gelin 9 Şubat 1969 doğuşuna omuz verin.

Gelin millî becamızın bu zamandaki mücadelesine katılın, el birliği yapalım, güç birliği yapalım, ülkü birliği yapalım, ne kadar iş birlikçi ve terör sevici varsa yakalarından tutalım. Türkiye'ye sahip çıkalım.

Yaşanmadık bir şey kalmadı.

Türkiye içte ve dışta büyük bir tehdidin kapanında.

Etrafımız vahşi emellerle kuşatılmış.

Türkiye siyasi, sosyal ve ekonomik çembere alınmış.

Millî becamız bıçak sırtında, millî güvenliğimiz diken üstünde.

Ya istiklal kararında olacağız ya imhaya razı geleceğiz.

Ya beka ya da bela diyeceğiz.

Kemal Kılıçdaroğlu Kuvayinzebatiyenin yolundan gitsin gidebildiği kadar.

Anzavur'un, Ali Kemal'in, Sait Molla'nın, tüm mandacıların izinden yürüsün yürüyebildiği kadar.

Biz Türk asırlarının beka davasını sonuna kadar savuna-
cağız.

Biz Türk milleti için her fedakârlığa hazır olacağız.

"Bir Ülkünün Peşinde 50 Yıl"ı geride bıraktık, nice 50 yıllara ulaşmak için yine Adana'dan yola koyulacağız.

Hevesle, heyecanla, imanla, akılla, yürekle, iradeyle, vaz-geçilmez yeminle mutlaka başaracağız, muhakkak davamızı yaşatacağız.

Bir gün bu salondakiler toprak olduğunda, niyazım odur ki; arkamızdan gelen nesiller millî beka mücadelemizi iftiharla ansınlar, davaya sadakatimizi Fatihalarla yâd etsinler.

Allah şahit, çıkarlarımızın peşine değil, ülkülerimizin peşine düştük.

*Bayrak inmez diyen birileri var.
Ezan susmaz diyen birileri var.
Şehitler ölmez diyen birileri var.
Vatan bölünmez diyen birileri var.*

O birileri buradadır, vatanın her yöresindedir, “**Vazgeçilmez Yeminle 50 Yıl**”dan doğup gelmişler, Millî Mücadele fikriyatını kendilerine rehber edinmişlerdir.

Diyor ya şair:
*Koşan elbet varır, düşen kalkar.
Kara taştan su damla damla akar.
Birikir sonra bir gümüş yol olur.
Arayan hakkı en sonunda bulur.*

Hepinizi hasretle kucaklıyor, aziz Türk milletine şükranlarımı sunuyorum.

Partimizin 50'nci kuruluş yıl dönümünün kutlu olmasını Rabbimden diliyorum.

50 yılda mahcup olmadık, gelecek 50 yıllarda da inşallah olmayız.

50 yılda mağlup olmadık, müstakbelin bağrında da niyaz ederim ki olmayız.

Hepiniz Cenabıallah'a emanet olun.

“Bir Ülkünün Peşinde 50 Yıl” hayırlı olsun.

“Vazgeçilmez Yeminle 50 Yıl” güzelliklere vesile olsun.

Sağ Olun, Var Olun, Ne Mutlu Türk’üm Diyene!

